

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย

สภาพสังคมไทยในอดีตกับปัจจุบันมีความแตกต่างกันอย่างมาก เนื่องจากปัจจุบันวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในสังคมล้วนแต่ดิ้นรนต่อสู้เพื่อเอาตัวรอด ทำให้ระบบความสัมพันธ์ภายในสังคมเปลี่ยนแปลงไป ที่จะเห็นได้อย่างชัดเจนก็คือ ระบบของโครงสร้างของครอบครัว เดิมครอบครัวไทยเป็นแบบครอบครัวขยาย ประกอบไปด้วย พ่อ แม่ ลูก ปู่ย่า ตายาย การอยู่รวมกันในครอบครัวใหญ่ทำให้สมาชิกในครอบครัวมีความรักใคร่ผูกพันกัน เอาใจใส่เอื้ออาทรต่อกัน แต่สภาพสังคมในปัจจุบันนั้นส่วนมากจะเป็นแบบครอบครัวเดี่ยว ประกอบด้วย พ่อ แม่ ลูก ความรักความเอาใจใส่ในครอบครัวอาจลดน้อยลง พ่อแม่ต้องทำงานหาเงินมาจุนเจือครอบครัว ทำให้ไม่มีเวลาในการอบรมขัดเกลาดูแลลูกอย่างเพียงพอ เด็กจะขาดความอบอุ่นหรือด้านในครอบครัวใดที่พ่อแม่ต้องคงอยู่ในภาวะการตกงานจากวิกฤตเศรษฐกิจ ทำให้ภายในครอบครัวเกิดความตึงเครียดเพิ่มขึ้น เมื่อพ่อแม่ประสบกับปัญหาต่างๆ ไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้จึงระบายอารมณ์กับบุคคลในครอบครัว

ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว ล้วนแต่ส่งผลกระทบต่อเด็กโดยตรง ดังเช่น ปัญหาเด็กถูกทารุณกรรม นับวันจะเป็นที่รับรู้เพิ่มมากขึ้น จากการที่สื่อต่างๆ ให้ความสำคัญในการเสนอข่าว ทั้งทางหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ซึ่งมีทั้งข่าวเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางร่างกาย ทางเพศ ทางจิตใจ และที่สำคัญเป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ที่กระทำกับเด็กส่วนใหญ่จะเป็น พ่อ แม่ หรือผู้ปกครองของเด็ก ญาติพี่น้อง หรือบุคคลที่เด็กให้ความสนิทสนมคุ้นเคย ฯลฯ สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับเด็กส่งผลกระทบต่อทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ซึ่งส่งผลกระทบต่อพัฒนาการของเด็กในอนาคต

ปัญหาการทารุณกรรมเด็ก เกิดขึ้นในหลายๆ ประเทศ เช่น ประเทศอเมริกา R.T. Light ได้เขียนไว้ในบทความเรื่อง "Abuse and Neglect in America : A Study of Alternative Policies" ซึ่งให้เห็นว่าในสหรัฐอเมริกา ระหว่าง ค.ศ. 1964 - 1970 มีเด็กถูกกระทำ

ทารุณกรรมประมาณ 200,000 ถึง 500,000 คน และรายงานสถิติของ A New York State Department of Social Services แสดงจำนวนเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมและถูกทอดทิ้งในแต่ละปีทั่วประเทศสหรัฐอเมริกา ประมาณ 465,000 ถึง 1,175,000 คน แต่ถ้าวรวมการกระทำทารุณกรรมเด็กทุกรูปแบบ รวมถึงการทอดทิ้ง การเลี้ยงดูมิชอบ (maltreatment) มีประมาณปีละ 1,500,000 คน

Douglas Besharou¹ ผู้อำนวยการสถาบัน The Nation Center on Abuse and Neglect กล่าวว่าในประเทศสหรัฐอเมริกาแต่ละปีมีเด็กถูกทารุณกรรมและทอดทิ้งประมาณ 1.6 ล้านคน ซึ่งแบ่งเป็นเด็กถูกกระทำทารุณทางเพศ ระหว่าง 60,000 – 100,000 คน ถูกทอดทิ้งประมาณ 2,000 คน และเป็นเหตุให้เด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมถึงแก่ความตายประมาณ 4,000 คน จาก รายงานของสมาคม Patricia Science of the American Human Association แสดงให้เห็นว่า ในปี 1970 มีเด็กถูกกระทำทารุณกรรมประมาณ 669,000 คน และในปี ค.ศ. 1986 เพิ่มขึ้นเป็น 2.1 ล้านคน Bette Stewart กรรมการสถาบัน Department of Health and Human Association ซึ่งให้เห็นว่า อัตราความรุนแรงในครอบครัว Family Violence และการกระทำทารุณกรรมเด็ก (Child Abuse) ได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในสภาพสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน ปี ค.ศ. 1986 มีเด็กถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ จำนวน 138,000 ราย เพิ่มขึ้นเป็น 3 เท่า จากปี ค.ศ.1980 Dr. Michael Durfee ผู้ประสานงานโครงการ Child Abuse Program ในนครลอสแอนเจลิส (Los Angeles) มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ซึ่งว่าเฉพาะนครนิวยอร์ก (New York) มีเด็กถูกกระทำทารุณกรรมและถึงแก่ความตายจำนวนมากกว่า 100 คน ตัวอย่างเช่น นาย Robert Lee Hasvery อายุ 31 ปี จำบุตรชายอายุ 6 ปี ถึงแก่ความตาย นาย Edward R. Dickey อายุ 45 ปี ได้ล่วงเกินทางเพศกับบุตรสาวสองคนเป็นเวลานานถึง 8 ปี กว่าจะถูกดำเนินคดี นาง Darwin Britt อายุ 25 ปี ได้กระทำทารุณกรรมบุตรสาว อายุ 9 ปี และขังไว้ในห้องเป็นเวลา 5 วัน จนเป็นเหตุให้บุตรสาวได้รับอันตรายสาหัส เป็นต้น

¹ ธรรมบุญ เหล่าสกุลพร “บทบาทของงานสังคมสงเคราะห์ในการคุ้มครองสิทธิเด็กซึ่งถูกกระทำทารุณกรรม” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542), หน้า 2.

ในปี 1996 Child Protection Services (CPS)² รายงานว่ามีเด็กประมาณ 3,126,000 คน จากทั้ง 39 รัฐในอเมริกา เป็นเหยื่อถูกกระทำทารุณทางร่างกาย ทางเพศ ทางจิตใจ ถูกทอดทิ้ง และอื่นๆ สามารถแสดงเป็นเปอร์เซ็นต์ ได้ดังนี้ เด็กถูกทารุณทางร่างกาย คิดเป็น 25% เด็กถูกทารุณกรรมทางเพศ คิดเป็น 7% เด็กถูกทารุณกรรมทางจิตใจ คิดเป็น 3% เด็กที่ถูกทอดทิ้ง คิดเป็น 62% และเด็กที่ถูกทารุณอื่นๆ คิดเป็น 4%

สำหรับประเทศไทยสถิติของเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมของมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก (พ.ศ. 2537-2541) โดยแยกเป็นกรณีการล่วงเกินทางเพศ และการทำร้ายร่างกาย และสถิติจากกองทุนคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก กรมประชาสงเคราะห์ (พ.ศ. 2537-2541) แสดงถึงจำนวนเด็กชาย-หญิง ที่ถูกทารุณกรรม นอกจากนั้นยังแสดงถึงเด็กที่อายุน้อยที่สุดที่ตกเป็นเหยื่อการกระทำทารุณกรรม โดยรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 : สถิติเด็กถูกละเมิดสิทธิที่ได้รับความช่วยเหลือ โดยศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก ตั้งแต่ปี พ.ศ.2537 - 2541

กรณี	จำนวนเด็กที่ได้รับความช่วยเหลือ (รายปี)					
	2537	2538	2539	2540	2541	รวม
ล่วงเกินทางเพศ	74	83	70	94	75	396
ทำร้ายร่างกาย	29	22	42	30	16	139
รวม	103	105	112	124	91	535

ที่มา : "ละเมิดสิทธิเด็กในสังคมไทยเป็นน้ำมือของผู้ใหญ่ในบ้าน" เคลลินิวส์ (20 เมษายน 2542): 22.³

² สารีกา อิศุทธิ, "การฟื้นฟูสมรรถภาพทางสังคมของเด็กที่ถูกทารุณกรรม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยา คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542), หน้า 2.

³ ชรรมบุญ เหล่าสกุลพร, "บทบาทของงานสังคมสงเคราะห์ในการคุ้มครองสิทธิเด็กซึ่งถูกกระทำทารุณกรรม", หน้า 3.

ตารางที่ 2 : จำนวนเด็กที่ถูกทารุณกรรมของกองทุนคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก กรมประชาสงเคราะห์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537-2541

	ชาย (ราย)	หญิง (ราย)	รวม (ราย)	หมายเหตุ : อายุเด็กที่ต่ำที่สุดที่ถูกกระทำทารุณ
พ.ศ. 2537	34	106	140	2 เดือน
พ.ศ. 2538	14	82	96	4 เดือน
พ.ศ. 2539	48	116	164	22 วัน
พ.ศ. 2540	49	151	200	-
พ.ศ. 2541	51	109	160	2 เดือน

ที่มา : กองคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก กรมประชาสงเคราะห์⁴

รูปแบบการกระทำทารุณกรรมเด็กที่พบ ได้แก่ การกระทำทารุณทางร่างกาย (physical abuse) เช่น การทรมานแผล แผลเป็น รอยขีดข่วน รอยฟก้ำดำเขียว แผลพุพอง ร่องรอยการถูกตี รวมถึงการได้รับความรุนแรงต่อระบบประสาทหรือระบบสมอง การกระทำทารุณกรรมทางจิตใจ (emotional abuse) เช่น การทะเลาะเบาะแว้งในครอบครัว ความแตกแยกในครอบครัว การหย่าร้าง การเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง หรือฉกรรจ์ใช้ยาเสพติดในครอบครัว การกระทำทารุณทางเพศ (sexual abuse) มักพบในครอบครัวที่มีพ่อเลี้ยง-แม่เลี้ยง ครอบครัวที่แตกแยก ผู้ที่กระทำล่วงเกินทางเพศมักเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับเด็ก เช่น ญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน คนรู้จักคุ้นเคย บางครั้งจะเป็นพ่อแม่แท้ๆ การทอดทิ้งเด็ก (neglect) เช่น ไม่เอาใจใส่ทางด้านอาหาร ที่อยู่อาศัย เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม สุขภาพ การศึกษา หรืออยู่ในสภาวะแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมเป็นอันตรายต่อเด็ก ปัญหาการทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้นในทุกประเทศ ซึ่งแต่ละประเทศได้มีการออกมาตรการในการป้องกันแก้ไขปัญหา และมีการประชุมร่วมกันในการหามาตรการป้องกันแก้ไขปัญหากับเด็ก เช่น

⁴ ศาริกา ฮิตสุทธิ, "การฟื้นฟูสมรรถภาพทางสังคมของเด็กที่ถูกทารุณกรรม", หน้า 3.

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ข้อ 19 “ กำหนดให้รัฐภาคี ดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวงด้านนิติบัญญัติ บริหาร สังคมและการศึกษาในอันที่จะคุ้มครองเด็กจากรูปแบบทั้งปวงของความรุนแรง ทั้งทางร่างกายและจิตใจ การทำร้ายหรือการกระทำอันมิชอบ การทอดทิ้งหรือการปฏิบัติโดยประมาท การปฏิบัติที่ผิดหรือการแสวงประโยชน์ รวมถึงการกระทำอันมิชอบทางเพศ ขณะอยู่ในความดูแลของบิดามารดา ผู้ปกครองตามกฎหมาย หรือบุคคลอื่นใดซึ่งเด็กนั้นอยู่ในความดูแล”

อนุสัญญาบัญญัติให้การคุ้มครองสิทธิเด็กไว้ 4 ประเภทใหญ่ๆ⁵ ได้แก่

1. สิทธิในการดำรงชีวิต (Survival Rights) หรือสิทธิพื้นฐานทั่วไปของลูก เช่น สิทธิในการมีชีวิตอยู่ สิทธิที่ได้รับมาตรฐานสาธารณสุข สิทธิที่จะได้ประโยชน์จากการประกันสังคม สิทธิที่จะมีมาตรฐานความเป็นอยู่ที่ดีพอ สิทธิในการมีชื่อและสัญชาติ เป็นต้น
2. สิทธิในการได้รับการปกป้องคุ้มครอง (Protection Rights) จากการถูกเอาเปรียบทางเพศ หรือถูกทำร้ายรังแกทางเพศ จากการถูกเอารัดเอาเปรียบทางเศรษฐกิจ หรือจากการทำงานใดๆ ที่จะเป็อันตรายต่อสุขภาพ หรือการพัฒนาทางร่างกาย สมอง จิตใจ สติธรรม และสังคมของเด็ก จากการถูกใช้อย่างเอาเปรียบไม่ว่าในลักษณะใด จากการถูกทรมานหรือลงโทษ หรือการกระทำในลักษณะที่โหดร้าย จากการเข้าไปมีส่วนร่วมในสงคราม ตลอดจนการปกป้องคุ้มครองเด็กที่มีชีวิตอยู่ในภาวะที่ยากลำบาก เช่น เด็กพิกار เด็กผู้ลี้ภัย เด็กกำพร้า เป็นต้น
3. สิทธิที่จะได้รับการพัฒนา (Development Right) เช่น สิทธิที่จะได้รับการศึกษา สิทธิที่จะได้รับการพักผ่อนหย่อนใจ และการทำกิจกรรมต่างๆ เป็นต้น
4. สิทธิในการมีส่วนร่วม (Participation Rights) เช่น สิทธิในการแสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรีในทุกๆ เรื่องที่มีผลกระทบต่อตนเอง สิทธิในการแสดงออก และการแสวงหา ได้รับหรือถ่ายทอดข้อมูลข่าวสาร สิทธิในการสมาคม และชุมนุมอย่างสงบ สิทธิทางความคิด มโนธรรม และศาสนา เป็นต้น

⁵ กมลทินทร์ พินิจภูวดล. “อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก: สิทธิเด็กในประเทศไทย”, เอกสารประกอบการสัมมนา โครงการเวทีความคิดเพื่อการพัฒนากระบวนการยุติธรรมไทย เรื่อง ทิศทางกระบวนการยุติธรรมไทยในการคุ้มครองสิทธิเด็ก, 2542, หน้า 101.

สังคมประเพณีไทย ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเป็นที่ทราบกันดีว่า บิดามารดามีหน้าที่ และความผูกพันทางศีลธรรมที่จะอุปการะเลี้ยงดูบุตรของคน ซึ่งหน้าที่ของบิดามารดาในการอุปการะเลี้ยงดู ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1564 ว่า “บิดามารดา จำเป็นต้องอุปการะเลี้ยงดูและให้การศึกษาตามสมควรแก่บุตร ในระหว่างที่เป็นผู้เยาว์” แต่จากข่าวสารที่ปรากฏออกมาตามสื่อต่างๆ พบว่ามีคดีเกี่ยวกับการทำร้ายเด็กและเยาวชนเพิ่มมากขึ้น เช่น การลงโทษทุบตีเด็ก การทอดทิ้งเด็ก การนำเด็กไปขายแรงงาน การนำเด็กไปขายบริการทางเพศ เป็นต้น ตัวอย่างข่าวที่ลงตามหน้าหนังสือพิมพ์เช่น แม่เลี้ยงทุบตีเด็กอายุ 7 ขวบ⁶ พ่อทำร้ายร่างกายลูกอายุขวบเศษ โดยจับลูกฟาดกับดักไม้จันทาย⁷ พ่อเลี้ยงข่มขืนลูกเลี้ยงทั้ง 3 คน⁸ เป็นต้น สังเกตได้ว่าผู้ก่อคดีส่วนมากจะเป็นพ่อและแม่ หรือผู้ที่ทำการอุปการะเลี้ยงดูเด็กมา ได้เห็นเด็กเป็นเครื่องมือระบายอารมณ์ ความโกรธแค้น ใช้สิทธิในการเลี้ยงดู และปกครองบุตรของคนไม่ถูกต้องตามอำนาจที่ได้รับ

การกระทำดังกล่าวแสดงถึงการใช้อำนาจของผู้ปกครองในทางที่ผิด เพราะที่จริงแล้วผู้ปกครองไม่มีสิทธิที่จะกระทำต่อเด็กเช่นนั้น ศาสตราจารย์ เสนีย์ ปราโมช ได้ให้คำนิยามไว้ว่า “...เป็นอำนาจที่ใช้ใช้เลี้ยงรักษาเด็ก ซึ่งยังเยาว์ เจริญเติบโตเป็นคนดีในภายหลังก ไม่ใช่อำนาจอิสระที่จะทำแก่บุตรได้ตามอำเภอใจ ซึ่งอำนาจของบิดามารดาประกอบด้วอำนาจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในทางส่วนตัวของเด็ก อำนาจเกี่ยวกับเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมของเด็ก และอำนาจจัดการทรัพย์สินของของบุตร...”

เมื่อบิดามารดาทุกคนไม่สามารถทำหน้าที่เลี้ยงดูบุตรของคนตามหน้าที่ที่สังคมคาดหวังได้ จึงทำให้เกิดกรณีการทอดทิ้งเด็ก การกระทำทารุณกรรมเด็ก หรือการที่เด็กอยู่ในสภาวะที่ลำบาก ซึ่งนับวันปัญหาเกี่ยวกับเด็กเหล่านี้จะมีมากขึ้น ดังที่รับทราบตามสื่อต่างๆ มีเด็กจำนวนมากที่ถูกกระทำทารุณกรรม และได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานต่างๆ แต่ก็มีเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมจำนวนหนึ่งที่ไม่สามารถร้องขอความช่วยเหลือได้ อาจเนื่องจากผู้ที่พบเห็นเหตุการณ์นั้นดูคายน่าสนใจ หรือไม่อยากเข้าไปยุ่งกับเรื่องภายในครอบครัวของคนอื่นจึง

⁶ ไทยรัฐ (3 พฤษภาคม 2542), 1.

⁷ ไทยรัฐ (6 สิงหาคม 2542), 1.

⁸ บ้านเมือง (2 ธันวาคม 2542), 1.

ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น ซึ่งถ้าทุกคนในสังคมเป็นอย่างนี้ก็น่าสงสารเหยื่อเด็กเหล่านี้ที่ต้องรับความ
 ทรมาณจากการถูกละเมิดกรรมต่อไป

จากสภาพปัญหาที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นถึงความสำคัญของ
 ปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว โดยทำการศึกษาทัศนคติของกลุ่มประชากรเพื่อจะได้
 ทราบถึง ความคิดเห็นต่อปัญหานี้ ความเข้าใจต่อความหมายคำว่า “การทารุณกรรมเด็ก”
 เพราะคนส่วนมากไม่ทราบว่า การทารุณกรรมเด็กคืออะไร และรูปแบบของการทารุณกรรมเด็กมี
 อะไรบ้าง การให้ความสำคัญกับปัญหาการทารุณกรรมเด็ก และที่สำคัญที่สุดเพื่อต้องการให้
 ประชาชนทุกคนในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคมได้มีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหา
 การทารุณกรรมเด็ก โดยการทำหน้าที่คอยสอดส่องดูแล เมื่อพบเห็นเด็กถูกละเมิดกรรม
 อย่างหนึ่งดูค้าย ควรรีบเข้าไปช่วยเหลือเด็ก หรือถ้าไม่สามารถช่วยเหลือได้ ก็รีบแจ้งให้หน่วยงานที่
 รับผิดชอบเข้ามาช่วยเหลือ ซึ่งเป็นการทำประโยชน์ต่อสังคม

1.2 มูลเหตุของใจในการศึกษา

“ปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว” ปัจจุบันมีความรุนแรงมากขึ้น
 ประชาชนทุกคนได้รับรู้ข่าวสารมากขึ้น จากสื่อต่างๆ และสื่อได้ให้ความสนใจที่จะเสนอข่าว
 สารข้อมูลเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กเพิ่มขึ้น เวลาได้รับรู้ข่าวแต่ละครั้งก็จะมีความรู้สึกสะเทือน
 ใจว่า ทำไมผู้ที่มีหน้าที่ในการปกป้องดูแลเด็กจากอันตราย กลับเป็นผู้กระทำอันตรายแก่เด็กเอง
 แม้ที่ผ่านมามีการประชุมร่วมกันในหลายๆ องค์กรที่ทำงานช่วยเหลือเด็กเพื่อหามาตรการ
 หรือข้อกฎหมายต่างๆ ในการช่วยเหลือคุ้มครองเด็ก แต่มาตรการทางกฎหมายก็มักจะมีปัญหา
 ในข้อปฏิบัติและการบังคับใช้ หรือการที่หน่วยงานให้ความช่วยเหลือทั้งรัฐบาลและเอกชนให้ที่
 ได้ให้ความช่วยเหลือเด็กๆ เหล่านี้อย่างเต็มที่ แต่ไม่ทั่วถึงพอยังมีเด็กหลายรายที่ถูกกระทำ
 ทารุณกรรมในครอบครัวแต่ไม่สามารถเข้าไปช่วยเหลือได้ เนื่องจากไม่มีผู้ใดที่จะแจ้งเหตุนี้แก่
 เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเพื่อขอความช่วยเหลือ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลประการใดก็ตาม ดังนั้นการทำให้
 ให้ประชาชนทุกคนตระหนักถึงปัญหานี้จึงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อจะได้ทราบทัศนคติ ตลอดจนความ
 คิดเห็นต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็ก อันจะเป็นประโยชน์แก่หน่วยงานต่างๆ เพื่อหามาตรการ
 ในการป้องกันและแก้ไขปัญหายังมีประสิทธิภาพต่อไป

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงทัศนคติของประชาชนต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว
2. เพื่อศึกษาถึงความคิดเห็นของประชาชนต่อการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรม
3. เพื่อศึกษาถึงแนวความคิดในการกระทำทารุณกรรมเด็ก
4. เพื่อศึกษาถึงอุปสรรคต่างๆ ในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรม

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้จะศึกษาทัศนคติต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว เพื่อจะได้ทราบถึงความเข้าใจในคำว่า “การทารุณกรรมเด็ก” ว่ามีความเข้าใจเหมือนกันหรือไม่ ครอบคลุมถึงความสำคัญของปัญหา ความคิดเห็นเกี่ยวกับเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรม ความคิดเห็นต่อผู้กระทำทารุณต่อเด็ก ซึ่งความคิดของประชาชนในสังคมเป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญในการกำหนดนโยบาย หรือการวางแผนในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมในครอบครัว การวิจัยครั้งนี้ศึกษากลุ่มประชากรในเขตปทุมวัน โดยการออกแบบสอบถามจำนวน 200 ชุด และสัมภาษณ์ผู้ให้ข่าวสำคัญ (Key Informant) จำนวน 5 ราย

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงทัศนคติของประชาชนต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว
2. เพื่อทราบถึงความคิดของประชาชนต่อการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรม
3. เพื่อให้ประชาชนทั่วไปตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาการทารุณกรรมทางเด็กในครอบครัว และเกิดความสำนึกในการช่วยเหลือเด็กมากขึ้น
4. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานต่างๆ ในการวางแผนการป้องกันและให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น